

Politikai
röpiratok.

112.

112
914

ÚJ EGET ÉS ÚJ FÖLDET VÁRUNK.

IMA ÉS EGYHÁZI BESZÉD,

a dévai ev. reform. templomban 1867. martius 3-án tartott hazafiai örömnepély alkalmára, a megfeszített és eltemettetett, de 18-éves halottaiból dicsőségesen föltámadott magyar alkotmányos szabadság, teljes visszaállításán való közörömnnek tolmácsolásul.

6.

Irta és szavalta

BALÓ BENJÁMIN,

dévai ref. lelkész, h. esperes.

UJ EGET ÉS UJ FÖLDET VÁRUNK.

IMA ÉS EGYHAZI BESZÉD,

a dévai ev. reform. templomban 1867. martius 3-án tartott hazafui örömnepély alkalmára, a megfeszített és eltemetett, de 18-éves halottaiból dicsőségesen föltamadott magyar alkotmányos szabadság, teljes visszaállításán való közörömnök tolmáclásaul

Irta és szavalta

BALÓ BENJÁMIN,

dévai ref. lelkész, h. esperes.

DEBALLAGI MÓR

Arad, 1867.

Réthy Lipót nyomdájában.

UL EGET ÉS UL FÖLDÉT VÁRUNK.

IMA ÉS EGYHAZI BESZÉD.

a dévni ev. reform. templomban 1867. március 3-án tartott
házasim. örömmönögy alkalmán a megfeszített és el-
mártott de 18-67-es hatótárból dícsősé- esen föltámadott
magyar alkotmányos szabadságy, teljes részvételűkén való
közönművek föltámasztásán!

Ita és azazha

BALÓ BENJÁMIN.

dévni ref. lobbak. in. eszter.

Árta 1867.

Béby. típ. a nyomdájában.

ELŐIMA.

**A mi segedelmünk atyának, fiunak, szentléleknek
nevében! Amen.**

Erős várunk vagy TE nekünk, oh Isten! „*Miatyánk, ki vagy a mennyekben!*“ Minden napja életünknek a Te drága ajándékod. Ezen nemzeti öröm ünnepnap pedig, gondviselő irgalmadnak, oh mily kibeszélhetlen, oh mily imádsásra méltó hazafiúi örömeinek hirdetője!

Oh Isten, atyáink védistene! „*Szenteltessék meg és imádtassék a Te neved!*“ a polgári szabadság arany napjára virradt hazánknak földén! Gyarapodjék a mi édes hazánknak minden népei között, a Te igaz ismérteid, a hazaszeretet és feddhetlen erkölcsi élet!

„*Jöjjön el Uram a Te országod!*“ a mi hazánk szent földére! — Jöjjön el hozzánk s maradjon körünkben, öröködjék meg a hazafiak szívében, azon boldogító eszmék és örökigazságok uralma, melyeket szent fiad a *Jézus Krisztus*, az emberiségnek örökségül hagyott. Jöjjön el hazánk földére az igazság, testvériség, polgári s lelkiismereti szabadság és jogegyenlőség boldog országa. A miért „száz-
ezrek ajakán buzgó imádság epedez“, add oh Isten, hogy el-
végre valósággá legyen!

„*Legyen meg Atyánk akarata, mint a mennyben úgy a földön is.*“ — Add, hogy akarata, törvényed szava;

add, hogy az evangéliom tanítása ne csak a templom falai között hangozzék, hanem a szivekben lakozzék; tetté legyen az életben, a családkörben, e hazának minden nemzetű népeinél, minden vallásu felekezeteinél!

Oh Isten! oh atyánk „*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk,*“ hogy az életemesztő aggodalmaktól mentesek legyünk, valakit csak e haza földé tart s egével betakar. Add meggondolnunk s el nem felednünk soha, hogy: „*Nemcsak kenyérrrel él az ember*“ — hogy keressük a bölcsesség mennyei kenyerét, és hogy, mint a mindennapi kenyér, oly becsessé legyen előttünk a polgári szabadság, a haza ügye iránti szent lelkesedés, a hazafiui testvéries egyetértés!

Oh irgalomnak szent Istene! „*Bocsásd meg vétkeinket!*“ melyekért megbűnhődtünk annyi súlyos évek átélt szenvedéseivel! Szentelj meg uram, hogy: „*Bocsássunk meg mi is az ellenünk vétkeztéknek!*“ hogy feledjük el a multak keserveit, és élvezhessük mi és unokáinknak unokái, a többé soha le nem hanyatlandó alkotmányos szabadság napjának melegét és minden áldásait!

„*És ne vigy minket Uram kísértetbe*“, mely miatt veszélybe eshetnék, az a drága kincs, a miért e mai hazafiui öröm- és hálaünnepen tégedet imádunk, az annyi szenvedés után végre megnyert *polgári szabadság*.

„*Szabadíts meg Uram Isten a gonosztól!*“ Törd meg örökre, oh Isten! a gonosznak hatalmát, mely most is fogsikorgatva lesi és keresi az alkalmat megrontani, földulni a hazafiui örömkéjben uszó jóknak örömét, boldogságát, mit hálaünnepünk az egygyé lett Magyarhaza egyik határáról a másíkg oly fönten hirdet. — Oszlasd el Uram a tudatlanságnak, bűnnek és babonának setét és rémletes

éjét, mely miatt, értetlenség, egyenetlenség, féltékeny-
ség, irigység, visszavonás, nyomor és inség átka, fekszik a
népeken!

„Mert tied oh Isten, oh Atyánk az ország!” Oh áld
meg — könyörgünk! — földi országunkat, áld meg földi
királyunkat a megismert jó ösvényen mind végig haladó
álhatatosság szent lelkével, áld meg magas értelemmel,
bölcsségnek szent lelkével, hogy népei szeretetében s
boldoglásában keresse szüntelen és találja jól, és élvezze
királyi házával együtt saját boldogságát. Áld meg Uram
a királyt, a kegyelmesség és könyörület nemes indulatával,
mely legdrágább gyémántja a királyok koronáinak, hogy
véget vessen mindazon honfivéreink keservének, kik még
fogságban epednek, vagy a száműzetés keserű kenyerét
eszik, honfiai erényeik miatt! — Áld meg Uram Isten or-
szágunkat, kedveld azt, mint választottadat, tegyed dicsővé
és minden népekre nézve boldogítóvá, a beállított, haza
visszajött magyar kormánynak minden jó szándékát, jó
gondolatját, jó intézményét jó cselekedetét. — Áld meg oh
Isten országunkat! hazánkat, melyet atyáinknak és nekünk
örökségül adtál, melyet nehéz nyomorúságból mint egy-
kor Izraelt, az egyptomi szolgaságból — kiszabadítva most
visszaadtál! — Áldj meg mindnyájunkat, ez ország min-
den nemzetiségeit, a szeretetnek, békességes egyetértésnek
lelkével, hogy egyenlő akarattal védjük és tartsuk fön,
ennek megnyert szabad állami létét. Áld meg Uram és vi-
rágoztasd e hazában a jótékony és tudományos intézeteket,
a becsületes kereskedelmet; a szántóföldeken, a műhelyek-
ben hiven fárado ipart, hogy ne szükölködjék senki e haza-
ban, melynek természeti áldásait oly nagy bőségben osz-
togattad ki, Te oh mennyei gondviselő atyánk! —

„*TIED* uram Isten a hatalom és a dicsőség.” Tőled
 áradjon a mi hazánkra hatalom és dicsőség, mely soha nem
 hanyatlik, Tőled jöjjön kegyelem és áldás, mely soha meg
 nem fogyatkozik! — Uram Isten, atyáink védistene, ki-
 ket szent karod vezetett át kárpát bérczein, hallgass meg
 minket, teljesítsd be forró imáinkat szent fiadért, Jézus
 Krisztusért miurunkért, és megváltónkért, mert „*TIED*
 a dicsőség mindörökké! Amen. —

Uj eget és uj földet várunk.

Hazafiai egyházi beszéd.

„Uj eget és uj földet várunk, melyekben igazság lakik, annakokáért szerelmesim, kik ezeket várjátok, igyekezzetek azon, hogy makula és szeplő nélkül találtassatok!”

Szentirat. Péter 2 lev. III. 13, 14.

Álom-e ez avagy valóság?! — — Annyi sulyos év sötét éje után sokat szenvedett szegény hazánkra, az alkotmányos szabadság aranynapja fölragyog! — s az eddig fájdalomtól tépett hazafiak keble örömtől földobog! — — Reméltünk, hittünk ugyan, tudván, hogy van Isten, ki az igaz ügyet nem hagyja végképen a porban, de már már elepedtünk, és szintén megemésztettünk a várás miatt. — És imé mily fölségesen teljesedik a szent próféta igéje: „Közel van az Isten a töredelmes szivekhez“ — ime, *Kárpátoktól Adriaig*, s a merre zugsnak folyóink habjai, zeng az örömenek. *A magyar alkotmány teljesen visszaállítot!* *Magyarországnak magyar kormánya van!* —

Ah nem álom ez, hanem édes boldogító valóság! És bizony, nagy ideje már, hogy valóság legyen, a mi tizen-nyolcz nehéz év óta mind csak remény és meghiusulás, várás és csalódás vala!

Minő öröm, ha csak egy hazafinak a börtönből lett kiszabadulását meghalljuk! — Hát midőn a nemzetnek, hazánknak és annak földén lakó minden népeknek az ön-

kény súlyos lánczaitól való megszabadulását látjuk, halljuk, — — megmérheti-e ezen örömrészlet nagyságát a gondolat? kifejezheti-e a nyelv? — — Kik láttuk a nemzet virágainak elhullását a szent harcokban, kik megsirattuk a haza szabadságának eltemetését, midőn ma halljuk és örömrészletben látjuk, hogy a magyar alkotmány, mely megfeszített, és nehéz kő alá temetett: *imé föltámad!* — hol vegyünk méltó szavakat, ilyen nagy öröm kifejezésére?! — Oh lángoljon föl a mi hála áldozatunk lelkes honfiak és honleányok! — álljunk körül a haza oltárát gyermekeinkkel, nem hagyván el a csecsemőket sem, és zengjünk hazafiúi örömeinket, mondjunk háladalt az örökké való Istennek, a kinek irgalmasságából lett e nagy dolog, kiáltunk hozzá föl, a szent prófétával: „*Uram légy nekem segítségül — — fordítottad az én siralmimat én nekem örömrészletre, levetted az én gyászruhám, és beveztetél engemet örömrészletre — — Ezért énekel neked az én szívem, én Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged!*“ (Zsolt. XXX. 11, 12, 13).

Ily nagy, ily közörműnek, mely mindnyájunk érzelmeit hurjait édesdeden rezegteti, miként lehetek méltó tolmácsolója? Oh hogyan fejezhetné ki egy ember azon magaslatos kéjérzetet a mi százak, ezrek, milliók keblét boldogítóan hevíti? — — De remélem — s nem is lehet másképp — a hazafiúi örömnepnek magas fősége elfeledteti a szóló gyengeségét. — Aztán az imádott haza szolgálatában, az érdem nem attól méretik, hogy sokat és nagyot tettünk-e? hanem attól, hogy a mit tehetünk, megtegyük, lángoló szívvel, lelkesedéssel. Ezt ígérhetem. — A mit mondandó vagyok, Krisztus egyik szent apostolától vettem és azt hirdetem:

„*Uj eget és új földet várunk, melyben az igazság lakozék*“ — és intelek titeket, és kérve kérlek „*Szerelmesim, kik ezeket várjátok: igyekezzetek, hogy makula és szeplő nélkül találjassatok.*“ —

Az apostolnak ezen szent igéi természetesen osztják föl a beszédet a maga részekre. A beszédre szálljon alá Isten

szent lelkének kegymalasztja, hogy a szólás gyarlóságát gyámolítsa, és a hallgatók szívét fogékonyvá tegye, termékenyítse a honfiai erény gyümölcsözésére! — — —

„*Uj eget és uj földet várunk, melyben lakozzék az igazság.*“ — A szent apostol e szavakban, miután előbbi versekben látnoki ihlettel azt tanítá, hogy a látható világ, a halandók ezen ideiglenes lakhelye megég, és nagy csikorgással egybeomlik, ama láthatatlan túlvilágot nyitja föl a hívőknek. Mikor és hogyan leend vége e világnak? és mint lesz azontul? mely ég és mely föld tárul föl azután, ha az egek nagy csikorgással egybeomlanak? — E nagy és megfejtetlen kérdésekre nézve a hívő keresztyén, Krisztusra függesztve reményét, nyugodt, és bátran megy elébe annak, a minék megtörténnie kell. Én most az ihlet amaz igéit jelen hazafiai örömnepélyünk alkalmából, földi hazánkra vonatkozással, kívánom értetni, és azt mondó vagyok, hogy: *nemzeti életünkben uj eget és uj földet várunk, melyben igazság lakozik.* Sőt ezen eszmének is tisztább kifejtésre vagon szüksége; mert mint *Izraelt* egykoron, az ígélet földé felé vezette *Mózes*, úgy indítá meg *Álmos* ösatyánk a magyar *izraelt*, uj eget és uj földet keresni, melyet *Árpád* és a vezérek véren szerzetek, és nekünk s fiaink fiainak szent örökségül hagytak; de nem ily értelemben várunk már többé *uj eget, uj földet*; hiszen írva van: „*Itt élned, halnod kell!*“ — hanem várjuk: *egy ezred éves szenvedés s annyi honfivér kiomlása után, hazánk alkotmányos szabadságának uj egét, uj földét, melyben az igazság lakozzék.*

Nem először van most, hogy *Árpád* népe *uj eget és uj földet*, ily értelemben várt, kereset és talált. Nemzetünk történelmének mindenik korszaka, meg-annyi *uj ég és uj föld* vala. Volt aranykorunk, melynek egén világcsodálta napok tündökltek, midőn nagy *Lajos* királyunk alatt, „hazánknak három tengerpart virányi vetettek határfalat“. Volt világra szóló dicső korszakunk, melynek *uj egén*

Hunyadi János, az Európától dicsőített hős és fia *Mátyás* a nagy király ragyogtanak, a kiktől vezényelt magyar seregek hazaszeretete s diadalai nélkül — mint ezt a külföldi történelem is bevallja — Europa nem volna ma a tudománynak, a szelidebb kulturának, a művészeteknek, a szellemi hatalomnak, a magasb s nemesb állami létnek széke; mert hogy az európai kulturát az *Ázsiából* duló viharoként pusztítva, dulva özönlött keleti barbarismus el nem sodorhatta, azt világrészünk annak köszönheti, hogy a magyarnemzet ezernyi ezer hős fiainak vérért áldozva, védfalul szolgált. — — — Ah de volt borzasztóan setét egünk is; még ma is századok múltán reszket és elborul a lélek ha, visszanéz azon végzetszerű gyászorszakra, melyben „*Zápolya öldöklő százada*“ megásta a mohácsi sirt, melyben a pártosság dühe és a visszavonás lángja három szabadság gyilkoló századon át emésztette a folytonosan lételeért, szabadságaért ezer veszélyekkel küzdő nemzetet, a szabadság új ege és új földeért epedőt, elannyira, hogy betölt a magyar népen is, a mit *Jeremiás* a szerencsétlen Izraélről írva hagyott: „*Pusztán ül maga a szent város, mely bővölködik vala sok néppel; eltávozik a Sion leányától az ő ékessége, lettek az ő fejedelmei olyanok, mint a szarvasok, melyek nem találnak eledelt, és elfutának minden erő nélkül az ellenség előtt. Az utcákon a földön heverték, a gyermek és a vén ember, az én szüzeim és az én ifjaim elhullottak, vagy rabul vitettek*“. (Jeremias siralmi I. r. b. II. 21.)

De áldassék atyánk védistene a mi istenünk, a böszviharok mindent földülő, megtörő pusztításai között sem tört meg a nemzet lelkében, önbizalma, és erős hite, s a szent prófétával ime ma is így kiálthatunk föl: „*Én örökségem az Úr azt mondja az én lelkem, azért várom őt. Jó az Úr azoknak, kik várják őt, és a léleknek, mely keresi őt. Jó várni és csöndben lenni, mind az Urnak szabadításáig, mert örökké el nem hagy az Úr!*“ (Jeremias siralmi III. 24, 25, 26, 31). Így kiálthatunk föl a magyar prófétával: „*Annyi gyász és annyi zivatar után, megfogyva bár, de törve*

nem, él nemzet e hazán! — Így kiálthatunk föl maiglan a szent apostollal: „*Uj eget és uj földet várunk, melyben lakozzék az igazság!*”

Ezen új ég derengett föl, ezen új föld szép zöld virányai mosolyogtak volt, édeni bájjal a sokat szenvedett haza elébe ama dicső emlékezetü, de végzetszerűen szerencsétlen 1848-ban! — Azt akarta volt akkor a nemzet, hogy az első független, és felelős magyar miniszterium korszaka, új ege alatt és új földén az *igazság* lakozzék. De mely igazság? mert a bitorló és a hazaáruló is azt szokta mondani, hogy övé az igazság?! — Épen azon igazságot akarta akkor a nemzet, melyért maga a *Krisztus* az isten szent fia, keresztre feszített volt: a *szabadságnak, egyenlőségnek, testvériségnek* szent igazságát! — Azt akarta akkor a nemzet — Isten és a világ bizonyság erre! — hogy „minden ember, kit a magyar föld tart s egével betakar“ a törvény előtt egyenlő joggal birjon, s hogy nemzeti és valláskülönbség nélkül minden polgár, ha képesítve van, igényt tarthasson minden hivatalhoz. Azt akarta akkor a nemzet, hogy az emberiméltóságot lealázó jobbagyság lánczai szét-töredezzenek, hogy a hazának bármely nemzetiségü polgára, szabad földét szabadon mivelje. Azt akarta akkor a nemzet, hogy e haza ege alatt minden vallásfelekezet saját nyelvén és meggyőződése szerint szabadon imádhassa istenét. Azt akarta akkor a nemzet — egy szóba kimondva — hogy a szabadság szent élőfájának árnnyai alatt menhelyet és élvet találjon e drága hazának minden népe és nemzetsége! — És mi történt? Mi lön e dicső szándoknak jutalma? — — — Fölkelt pokolból ádáz vihar és villám förgeteg, letörte a szent fát, melynek alig fogamzott gyökei, sok ezer magyar bajnok szent vére öntözé; — — kik a fát ültették, ápolták, a nagyok és dicsők börtönben vérpadon veszték vagy szétbujdokoltak a nagy világban, könyükközt enni a számüzetés keserü kenyerét, — — —

És mi, kik itthon maradánk — — mely kenyeret ettünk? — — Ah! azt mondogatták, a kik parancsoltak, hogy csupán boldogításunkért, kimüvelődésünkért yer bennök a sziv, és adták nekünk az ő alkotmányukat. És ah, nem tudjuk-e, mily általános vala minden népnél, minden osztályban ez a kényszerített boldogítás, és a meglegülttség?!!! — És meg volt az ország minden nemzetiségének egyenlősége, mindnyájan azon egy gyógyszerútból vették a gyógyszert! — Ezért betölt mindnyájan a *Jeremiás* siralma: „*És gyógyítják vala az én népem leányának sebéét hazugsággal, mondván: békesség, békesség! — és nem vala békesség!*“ — Betölt ez ország minden nemzetségén ama súlyos átok: *Ime küldök reátok mérges baziliskus kigyókat, kik ellen semmi varázslat nem használ és megmarnak titeket!*“ (Jeremias siralma VIII. 11. 17.). — — — De hagyjuk el ezeket, mert most az országnak öröm ünnepe van — ne tépjük föl a hegedő sebeket, hadd gyógyuljanak! Vessük a multakra a feledésnek sötét fátyolát! a letört szent fa ime újra zöldül, a megfeszített és elsiratott polgári szabadság ime *föltámadott*. „*Ne keressük holtak közt az élőt*“ — ne zavarjuk fájdalmasan sajgó emlékezésekkel az alkotmány új életének örömmünepét. Adjuk át magunkat az öröm áradatának! A közös szent hazának egyik határától a másikig, zengjen a szabadulás öröme: „*Dicsőség Istennek a magasságban, békesség és jóakarát a haza földén mindenféle népnek és nemzetségnek!*“ Áldott legyen az Isten, népek nagy Istene, hogy ki hozta csodahatalmával népünket, mint egykor *Dánielt* — az oroszlánok verméből! — Imé, él nemzet e hazán, és mind e napig! „*Uj eget és uj földet várunk melyben lakozzék az igazság!*“

Azt mondom **várunk**, mert most még csak hajnalát látjuk derengeni az új égnek és új földnek. Hogy folyand le egész nappala? minden jelek arra mutatnak: remélhetünk minden jót; — hanem a böles Salamon intése szerint most azt kell mondanunk: „*Lementével fogjuk dicsérni a napot!*“ — Igen is „*várjuk*“ mert látjuk az alkotmányos

szabadság élő fájának első hajtásait! Hanem védnünk, művelnünk, ápolnunk kell a gyöngéd jövéseket rajta, a hazaszeretet meleg lehelletével, ha majd árnyai alatt pihenni és drága gyümölcseit élvezni akarjuk, együttesen mind azon testvér népekkel, és felekezetekkel, kikkel egy hazában születünk, kikkel itt élünk, hálnunk kell! — Mert az bizonyosan igaz: egyik nép sem boldogul a hazában, ha érdekeivel külön választja magát és sorsát a többi testvér népekéitől. Hát ha még a hányan vagyunk annyifelé huzodozunk, akkor semmi Isten sem segitend rajtunk! — — — Ugyanazért azt mondom végre az apostollal:

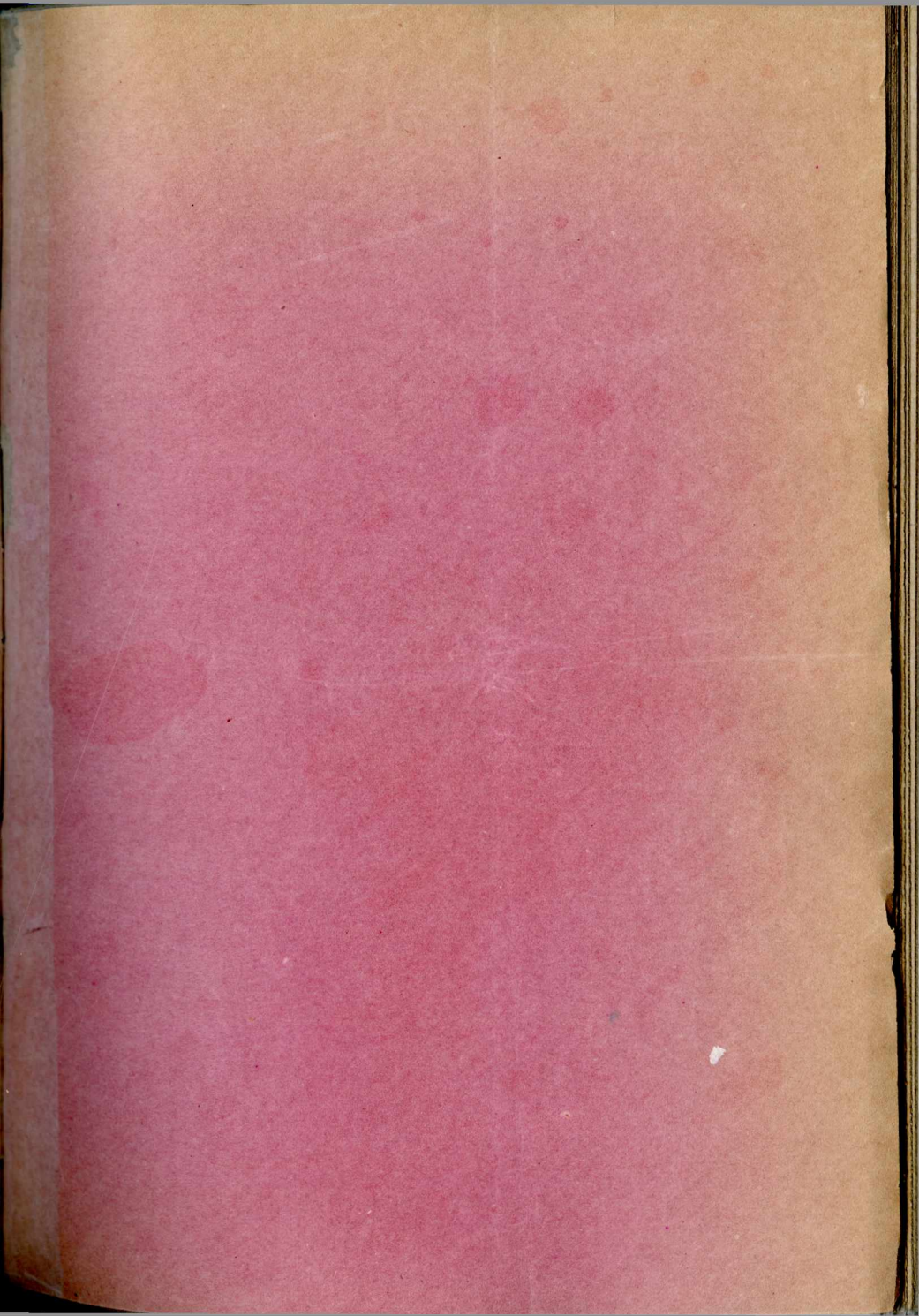
„*Szerelmesim, mivelhogy az új eget és új földet várjuk, igyekezzetek, hogy makula és szeplő nélkül találtassatok!*“ — Tizennyolc évnek keserű leczkéi, melyek mind oda voltak irányozva, hogy a szivekből a hazaszeretet tüzét kioltásák, hogy a hazafiakat elszegényítve, a szolgaság egyenlősége által csupán engedelmes szolgákká tegyék, — tanítsanak meg mindnyájunkat a közöshaza szeretetére, egyesítsenek mindnyájunkat — minden népeit e honnak, — a testvériségben, a visszanyert közös szabadság megvédésében, művelésében, szeretetében, imáadásában. — „*Találtassunk makula és szeplő nélkül!*“ — A magyar ne legyen kevély, mert meg vagyon írva: „*Isten a kevélyeknek ellene áll!*“, ne nézze alá a többi testvér népeket; ezek pedig ne tartsák többé ellenségül a magyart, hiszen ime másodszor is tapasztalhatják, szemmel láthatják: hogy a félreismert lételében megtámadott magyar nemzetnek, ősei alkotmányához ragaszkodó rendületlensége vivta ki, és adja közre valamennyi testvér népek számára, a polgári szent szabadság, új egét, új földét. Minden népek, kik a közös hazában éltek, fogadjatok e drága ajándokot, a bizalom tárt karjaival, — csak vigyük keresztül, Isten segedelmével a megkezdett dicső művet! — majd meg fogtok győződni, hogy a közösen védett és ápolts szabadság szent előfájának árnyai alatt jólétet, boldog békét, üdvet és áldást találand e hazának minden népe és nemzetisége. — Dobogjon hát mindnyájunk keblé-

ben olthatlan lánggal, a „makula és szeplőnélküli“ önzésten, tiszta, mindnyájunkat gyémánt kapcsokkal összetartó honszerelem, akkor a „pokol kapui“ sem dönthetik le többé alkotmányos szabadságunknak gránit bérceit! Ne véljük, hogy a hazafiság az öltözékben és hiu dicsekvésben áll. Oh sok árulója volt már a hazának, ki a nemzet ruhájába öltözött és kérkedett hazafiságával, kinek mind egy volt, azután bár kitől kapja, csak hogy megnyerje a hivatalt, mert neki a haza is, csak a hivatalért kell. — A ki érdemes reá és a közbizalomtól fölkaroltatik, az vállaljon hivatalt; mert a hivatalokba is, ezentul hazafiak kívántatnak, de legyen kész az ilyen hivatali célját, dicsőségét abban keresni, hogy minél több üdvet áraszson a népre, önzetlen tevékenységével, az igazság és haza törvényei iránti hűségével, mindinkább szilárdítani az ország kormánya iránt a bizodalmat. Valakik e házában élünk, szántsunk bár földet, vagy műhelyben fáradjunk, legyünk bár az ige sáfarai vagy a népnek tanítói, a legnagyobbtól a legkisebbig, mint jó és hű polgárok; ápoljuk keblünkben a makula és szeplő nélküli hazaszeretetnek nemes lángját, és távol attól, hogy gyanúsítsuk, a végre megnyert felelős kormány intézményeit, versenyezzünk egymással a törvények iránti engedelmesség és tiszteletben. Így aztán általunk szabad, boldog, és dicső leend e haza, és mi, és unokáinknak unokái, nemzedékről nemzedékre szabadok, boldogok leendünk e házában! Így fog fõnn állani rendületlenül, mint a hazánkat körítõ szikla bércek, századokról századokra a nép jóléte, üdve, szabadsága dicsősége. — Így az uj ég és uj föld várásából annak valósága fejlődik ki, és az uj ég alatt, és az uj földön boldog népek, boldog hazája leszen, kik fölött nem önkény, hanem törvény és igazság fognak uralkodni, kik a szabadság, testvériség és egyenlőség által frigyesülve, megvédendik, ha kell, e boldog hazát a fél világ ellen.

És te végetlen bölcsességű szent Isten, népek istene, atyáink védistene, ki őseinket e földre áthozád, s egy ezredéven át ezer vész és viharból megszabadítottad, háladást és buzgó imádást fogadj el tőlünk, hogy most megszüntetted hazánk keservét, és kihoztál minket a siralom setét völgyéből, levetted a mi gyász ruhánkat, és beövezteél minket örömmel. — Uram tedd állandóvá, tedd áldottá rajtunk és maradékainkon ezen legújabb, legnagyobb, legcsodálatosabb áldásodat. Áld meg uram országunkat, hangozzék ennek dicsérete és magasztaltassék jó hire, neve, a földkerekségén. — „Áld meg uram és sokasítsd meg a király életének esztendeit — a kegyelmesség, igazság, bölcsesség, a népszerűtete láttassék meg minden ítéletében, cselekedetében, járjon ő előtte és ő utána; a reá bizott népek szabad és boldog létében találja föl saját örömét és boldogságát. — Legyen áldott ő, és az ő királyi háza! — Erősítsd meg oh erős Isten országunknak vissza szerzett felelős kormányát, tegyed a magyar ministerium székét rendületlenné, mely dacoljon minden viharral, hogy intézményeiből, mint nappól az áldás áradjon a haza minden népeire jólét, szabadság, üdv és áldás! Isten, atyáink védistene! ki föltámasztád reánk az alkotmányos szabadság arany nappalát, emlékezzél meg, hogy megbűnhődte már e nép a multat s jövődöt — oh ne engedd többé e szép és bájoló napunkat éjbe borulni! — Amen!

A decorative rectangular frame with ornate, symmetrical flourishes at the corners and midpoints of the top and bottom edges. The frame is black and contains two lines of text.

Arad, 1867.

Réthy Lipót nyomdájában.

